Pisarakirje

Helmikuu 2019

Pisara ry:n vuosikokous

Lauantaina 16.3. klo 15

Nummelan srk-keskus,

Kappelitie 5

Tervetuloa!

Kirjeen sisältö:

Kokouskutsu 1
Pisara elävää vettä... 2

Lähetysputiikin vuosipäivä ja päättäjäiset..... 7

Viro, Espoon-Kouvolan ryhmä, 24. - 26.11.. 2-3
Viro, Espoon-Kouvolan ryhmä, 26. - 28.1. 4-5
Pietari, Vihdin ryhmä, 1. - 3.2.....5-6

Pisara elävää vettä

Tämä pisara on kiitos sinulle, joka luet tätä kirjettämme ja olet tavallasi tukemassa toimintaamme.

Armolahjat ovat moninaisia, mutta Henki on sama. Kaiken tämän vaikuttaa yksi ja sama Henki, jakaen kullekin, niin kuin itse tahtoo.
1 Kor. 12:4,11. Vuoden 1934 käytössä ollut käännös

Meille jokaiselle olet, Herra, tehtävän uskonut. Kiitos siitä. Anna myöskin Henkesi, voidaksemme sen kunnollisesti suorittaa. Lahjoita Hänet kaikille vastuunalaisissa toimissa ja viroissa oleville ja meille kaikille. Amen

Rukous on T. Vilkunan toimittamassa kirjassa ”Raamattua vuoden joka päivälle”. Kirja on painettu Sortavalassa 1934 Oy Suomen Raamattutalon kirjapainossa. Tässä kirjassa korostetaan yleisesti Raamatun säännöllistä lukemista ja osoitetaan jokaiselle päivälle useita päivän otsikkoon viittaavia Raamatun kohtia. Muistetaan, että rukoillen avattu Raamattu on siunauksesta rikas Kirja jokaiselle sitä lukevalle.

Leena Kontula

Matkaraportti

Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä, 24.—25.11.2018

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula Helsingistä, Mare Liger Kouvolasta sekä Antti-Pekka Mustonen, Anu Väliaho ja Anna Mishina Tallinnasta. Tuulan autoon oli pakattu tuliaisina runsaasti lasten vaatteita Sauen seurakunnalle sekä lakanoita ja miesten vaatteita Betelin päihdeongelmaisten hoitokodille.

Leena saapui vasta lauantaina iltalaivalla, joten Tuula ajoi Annan ja Anun **kanssa Sauen seurakuntatalolle** viemään lastenvaatekuormaa, jonka olimme saaneet Helsingin keskustassa toimivalta Little Copenhagen liikkeeltä. Anu kertoi, että Sauen seurakunta tullaan irrottamaan omaksi seurakunnaksi Keilan seurakunnasta. Juha Väliaho tulee palvelemaan aluksi seurakunnan pappina, mutta sinne etsitään myös jatkoon virolaista pappia. Toiminta on monipuolista, mutta nuoria toivotaan mukaan enemmin.

Matkalla haimme Keilan pappilasta mukaan pastori Pirkko Koivusen, joka on täällä kahden kuukauden työntekijävaihdossa Salon seurakunnasta. Keilan keskustasta ajoimme vielä peltojen ja metsien taakse **Beteliin.** Heillä on täällä suuri omakotitalo, jonka ovat saaneet vuokrattua lähes samalla hinnalla, kuin Tallinnassa ollut talo. Kodin vetäjä Juan Marhuenda kertoi, että Keilassa toimii suuri eineskeittiö, joka työllistää heidän miehiään ja tuo näin tuloja työhön.

Betelissä oli vilkas meno, sillä paikalla oli myös Juanin ja Anastasian kolme- ja kaksivuotiaat lapset sekä kuuden miehen lisäksi perhe, missä myös oli pieni poika. Kaiken huiskeen keskellä meille tarjottiin teetä ja kahvia maukkaiden leivonnaisten kera. Suomen Betelistä oli käymässä Mario Diez ja Venäjältä oli Juania auttamassa Ilia. Lisäksi Espanjasta oli tullut Juanin sukulaismies toiveenaan päästä irti alkoholista. Siksi täällä puhuttiin suomea, eestiä, espanjaa, venäjää ja englantia, usein kaikkia niitä yhtaikaa.

Juan iloitsi tuomistamme lakanoista, sillä nyt niistä oli kova pula. Heille oli tuotu lahjaksi sohva, joka olikin ollut täynnä luteita. He joutuivat polttamaan sohvan ja vuodevaatteita. Vielä oli jouduttu pyytämään erityinen myrkyttäjä varmistamaan, ettei luteita enää ole.

Tarjoilun aikana Ilia kertoi omasta huumehelvetistään ja siitä, miten hän oli Venäjällä Betelissä löytänyt uskon ja vapauden kaikista päihteistä. Nyt hänkin haluaa olla auttamassa muita. Myös Anastasia kertoi, miten hän oli selviytynyt kuiville Betelissä Venäjällä. Tuula kertoi työstämme vankiloissa ja muissa päihdeongelmaisten hoitokodeissa Virossa, Latviassa ja myös Venäjällä. Anu kertoi omasta uskoon tulostaan ja lähetystyöstä Marimaalla sekä työstä Virossa Sauen seurakunnassa. Pirkko toi terveiset Suomesta ja rohkaisi miehiä monin tavoin Raamatun teksteillä ja lupauksilla. Päätimme illan yhteiseen rukoukseen toisiamme siunaten ja lähdimme pimeälle tielle kohti Tallinnaa.

Tallinnan Selver kauppaketju antaa Betelille tuotteita, joissa päivämäärä on menemässä umpeen ja he puolestaan jakavat ruokatarvikkeita muillekin tarvitseville. Eteinen oli täynnä erilaisia pakkauksia, niin meillekin laitettiin mukaan juuri sulanut broileri illalla uuniin pantavaksi.

Sunnuntaiaamuna aikaisin ajoin Leenan kanssa Antti-Pekan luo, joka kyyditsi meitä Tarttoon ja toimi viron kielen tulkkina. **Tarton vankilassa** meidät ja Mare Ligerin otti vastaan vankilapappi Olavi Ilumets. Hän ohjasi meidät turvatarkastusten läpi vankilan kirkkoon, missä vironkielisten vankien musiikkiryhmä jo harjoitteli.

Olavi totesi, että musiikkiryhmä kaipaa täydennystä, sillä sen kaksi jäsentä on siirtynyt viereiseen avovankilaan, eikä sieltä pääse tänne laulamaan.

Viron kieliseen tilaisuuteen tuli 34 miestä. Olavi kertoi ensin rippimahdollisuudesta ja siitä, miten se velvoittaa lain nojalla luottamuksellisuuteen. Hän muistutti myös siitä, miten kirkkoon tullaan pyhään tilaan, ei tapaamaan toisia.

Miehet lukivat päivän tekstit ja Olavi evankeliumin. Saarnan paikalla annettiin meille puheenvuoro. Mare kertoi tapauksen Syyriasta ennen näitä sotia. Monet kärsivät köyhyydestä ja nälästä. Pieni poika oli ollut kadulla nälissään ja kaivannut lasia maitoa ja leipäpalaa, mutta ei uskaltanut soittaa ovikelloja. Kolmantena päivänä hän oli soittanut erästä ovikelloa ja pyytänyt lasin vettä. Oven avannut nainen näki, että hän oli nälissään ja antoi lasin maitoa ja palan leipää. Myöhemmin poika pääsi kouluun ja yliopistoon. Naiselle tuli iäkkäänä syöpä ja hänet piti leikata sairaalassa. Hän tiesi odottaa suurta laskua, jolloin koko omaisuus olisi pitänyt myydä. Nuori kirurgi ojensi hänelle laskun, jossa sanottiin, että leikkaus maksaa lasin maitoa ja leipäpalan ja että lasku on jo maksettu.

Tuula puhui päivän tekstin pohjalta siitä, miten taivas ja maa katoavat, mutta Jumalan Sana ei katoa.
Hän oli vuosia sitten nähnyt Puolan raamattuseurassa valokuvan, miten sodan jälkeen Varsovan raunioissa seisoi yksi seinä pystyssä ja siinä oli tuo Raamatun lause kaikkien nähtävillä. Leena puhui Heprealaiskirjeen 13 luvun pohjalta rakkaudesta: sukupuolten välisestä, miehen rakkaudesta äitiin ja naisen rakkaudesta isään sekä anteeksi antamisen tärkeydestä. Tämän jatkoksi Tuula vielä kertoi toipuvasta narkomaaninaisesta Pietarissa. Hänellä olivat suhteet vanhempiin katkenneet jo kauan sitten. Hän muisti, että isällä on syntymäpäivä ja soitti isälle pyytäen anteeksi sitä, miten huono tytär hän oli ollut. Puhelimessa oli ensin hiljaista ja sitten hän kuuli, kun isä itki. Anteeksiantamus puolin ja toisin loi uuden alun. Lopuksi rukoilimme yhdessä Isä meidän rukouksen ja Olavi siunasi meidät Herran siunauksella.

Lounaalla henkilökunnan ruokalassa Olavi kertoi työstään vapautuneiden vankien parissa. Heille on vuokrattu neljä huonetta vanhasta talosta ja nyt kaupunki harkitsee sen antamista kokonaan tämän työn käyttöön. Olavi tukee heitä työn haussa ja sopeutumisessa takaisin yhteiskuntaan. Maanantaisin hän pitää raamattutunnin.

Venäjän kielisten hyvä musiikkiryhmä tuli saliin harjoittelemaan ja tilaisuuteen tuli 24 miestä.
Yksi miehistä luki alkurukouksen ja päivän tekstit. Mare kertoi jälleen todistuksen Syyriasta. Leena luki marraskuun sunnuntaiden tekstit. Hän puhui siitä, miten Pyhä Henki nostaa meille asioita erityisesti, kun luemme puhdasta alleviivaamatonta Raamattua. Hän kertoi suomalaisesta teologian professorista, joka ei ollut uskonut profetioita Israelin valtion uudelleen syntymisestä. Kun tuo sitten tapahtui vuonna 1948, hän oli todennut luennollaan, että Raamatun ennustukset toteutuvat piinallisen tarkasti. Mare kertoi vielä rukouksen voimasta omassa työssään. Hän oli tutkinut iäkästä dementoitunutta potilasta, jolla ei enää ollut kontaktia muihin. Tutkimisen aikana Mare oli rukoillut hänen puolestaan, jolloin potilaan katse yhtäkkiä kirkastui ja hän sanoi: ”Taivas”.

Suomeen palattuamme teimme **vuodevaatekeräystä Viron Betelin hyväksi**. Se tuottikin melkoisen kuorman, jonka toimitimme Leenan kanssa itsenäisyyspäivänä Viroon. Leenan autolla jatkoimme Latvian puolelle Valkaan. Lastina oli pääosin lasten vaatteita, joita veimme Karkun seurakunnan papille diakoniatyöhön ja Hearts Response yhdistykselle työhön lasten ja köyhien perheiden parissa.

Joulukuussa saimme **Vivamosta käsin neulottuja villasukkia,** joita ystävät ovat neuloneet vankilatyölle. Kun tuo osa Kansan Raamattuseuran työstä on nyt loppunut, saimme suuren kasan sukkia Pisaran jaettavaksi. Viron vankilat eivät ota mitään vastaan, mutta Latvian vankiloihin ja kaikille päihdekuntoutuskeskuksille voimme niitä viedä. Ensimmäinen kuorma lähti jo tällä jouluviikolla Jorma Vuotin mukana Viipuriin kolmeen päihdekuntoutuskeskukseen lämmittämään palelevia jalkoja. Jakaessani kerron aina, että ne ovat rakkauskirjeitä Suomesta, sillä ne, jotka ovat neuloneet, ovat myös rukoilleet saajan puolesta.

Tuula

Vapautuneiden koti vieraineen

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula ja Jukka Tolonen Helsingistä sekä tulkkina Irma Kähäri Klaukkalasta. Kohteista johtuen mukaan oli pakattu lähinnä miesten vaatteita, kenkiä ja villasukkia.

Lauantai-illaksi ajoimme Betelin päihderiippuvaisten hoitokodille Keilaan. Kodin vetäjä Juan oli Espanjassa isänsä sairauden vuoksi, mutta Dima hoiti vetovastuuta. Osa miehistä oli iltaan myöhään töissä paikallisella eineskeittiöllä, paikalla olivat Diman lisäksi Sergai, Andres ja Tomas. Tomas oli uusin tulokas, hän oli ollut vasta kuukauden ja puhui vain viroa, kun muut olivat venäjän kielisiä.

Sergei kertoi lukeneensa juuri Raamatusta Mooseksen tarinaa, mutta sanoi, että pitää lukea useaan kertaan, jotta ymmärtäisi. Hän oli asunut pitkään äitinsä kanssa, mutta äidin kuoltua asunto oli joutunut siskon tyttärelle ja niin Sergei oli jäänyt kodittomaksi. Nyt minulla on kuitenkin toivo paremmasta tulevaisuudesta, hän sanoi.

Juanin vaimo Anastasia tuli myös meitä ja miehiä tapaamaan saatuaan lapset siksi aikaa ystävän hoitoon. Suru on koetellut heitä, sillä hänen äitinsä kuoli ennen joulua, nyt sama on odotettavissa Juanin isän kohdalla. Anastasia kiitteli ennen joulua tuomistamme vuodevaatteista, sillä heille tuotu sohva oli ollut täynnä luteita. Sohvan lisäksi jouduttiin polttamaan vuodevaatteita. Peittoja ja tyynyjä kaivataan edelleen.

Jukka kertoi miehille omasta huume - ja vankilataustastaan ja siitä, miten selvisi siitä kuiville. Vankila oli ollut hänen pelastuksensa, siellä hän pääsi irti huumeista ja löysi Jeesuksen avukseen. Hän oli suureksi rohkaisuksi miehille heidän taisteluissaan. Leena täydensi Jukan todistusta lukemalla Päivän Sanasta
lupauksen, kuinka Jumala antaa meille tulevaisuuden ja toivon, kun kuljemme rukoillen.

Lopuksi pidimme yhteisen rukoushetken muistaen Juania ja hänen perhettään Espanjassa, paikan päällä ja työssä olevia miehiä sekä myös meidän huomista Tarton matkaamme.

Tarton vankilassa
Sunnuntaina lähdimme aamulla aikaisin **kohti Tarton vankilaa.** Olimme saaneet Lääne-Nigulan seurakunnan pikkubussin autoksemme ja Antti-Pekka Mustosen kuljettajaksemme. Kauan Virossa asuneena hän toimii myös viron kielen tulkkinamme.

Vankilan johtava pappi Olavi Ilumets otti meidät vastaan, mutta hän joutui aluksi lähtemään omaan metodistiseurakuntaansa. Ensimmäisen viron kielisen tilaisuuden johtikin luterilainen pappi Jaanus Klaas. Miesten musiikkiryhmä oli jo kirkossa harjoittelemassa ja toivotti meidät tervetulleiksi. Miehiä kertyi tilaisuuteen noin kolmekymmentä.

Jaanus aloitti tilaisuuden, miehet lukivat päivän tekstit ja vankien oma ryhmä musisoi. Tämän jälkeen vuoro annettiin vierailijoille. Ensin Jukka kertoi omasta elämästään, kuinka musiikki ja kuuluisuus olivat vieneet häntä ja lopulta alkoholi ja huumeet olivat ottaneet vangikseen. Yli kymmen vuoden ajan hän oli käyttänyt suonen sisäisiä huumeita eikä uskonut koskaan niistä vapautuvansa. Viimein hän puukotti naisystäväänsä ja joutui vankilaan. Siellä hän ensimmäistä kertaa rukoili, että Jumala ei antaisi naisystävän kuitenkaan kuolla. Tämä jäi eloon ja Jukka itse koki, että vankila pelasti hänet. Siellä hän pääsi irti huumeista ja löysi Jeesuksen. Kun hän vapautui, tuli vankilalähetti häntä vastaan ja vei suoraan seurakuntaan.

Pastori Olavi (vas) ja yksi hänen miehistään

Matkaraportti

Viron vankilat Espoon-Kouvolan ryhmä, 26. - 28.1.2019

Jukan todistus oli tärkeä monille vangeille. Hän ei pysty nivelsairauden vuoksi enää soittamaan kitaraa, mutta hän soittaa kosketinsoittimia ja ”veisaa”. Niin hän nytkin soitti pojille ja kertoi laulujensa hengellisestä sisällöstä.

Tuula kertoi lukemastaan kirjasta suuresta herätyksestä, joka oli ollut Tallinnassa 70 ja 80 luvuilla Olavisten kirkossa. Kommunistit olivat määränneet, että kaikki kirkkokunnat laitetaan toimimaan Olavisten kirkkoon ja nimitetään baptisteiksi. He arvelivat, että kuten muuallakin, eri ryhmät riitelevät toisensa hengiltä. Vaan Tallinnassa alettiin tehdä yhteistyötä ja rukoilla. Syntyi suuri herätys, joka levisi Venäjälle asti. Sieltä tuli paljon ihmisiä, Pyhä Henki kosketti ja paransi sairaita. Venäjälle mentyään he veivät Pyhän Hengen tulen ja niin syntyi monia uusia seurakuntia. Tämä kertoo siitä, että Jumala voi tänäänkin tehdä ihmeitä vainojen keskellä. Mikään ei ole hänelle mahdotonta!

Leena puhui päivän evankeliumin pohjalta siitä, miten Jumala antaa tulevaisuuden ja toivon. Irma kertoi lapsuudestaan neuvosto Petroskoissa. Isä oli opettanut rukoilemaan aina ennen nukkumaan menoa. Kun Irma meni päiväkodissa nukkumaan, oli hänen sängyssään peiton alla iso möykky. Tädit tätä ihmettelivät ja raottivat peittoa ja näkivät, että Irma rukoili polvillaan. Aikuisena hän toimi tulkkina ja matkaoppaana. Tarkastajat tulivat kotiin ja löysivät hyllystä kiellettyä kirjallisuutta: suomen ja venäjän kieliset Raamatut. Irma selitti, että jokaisen sivistyneen ihmisen täytyy pystyä lukemaan, mitä Raamatussa sanotaan, ellei sitten osaa sitä ulkoa. Raamattu on minulle työväline, sitä ei saa ottaa pois. Tarkastajat eivät palanneet.

Tuula pyysi puheiden välillä miesten musiikkiryhmää soittamaan, mutta he halusivat, että Jukka soittaa ja
”veisaa”. Tilaisuuden jälkeen monet tulivat kiittämään erityisesti Jukkaa ja pyysivät meitä tulemaan taas.

Saimme syödä maittavan lounaan virkailijoiden ruokalassa, minkä jälkeen Olavi palasi ja pidimme viron kielisen tilaisuuden. Olavi hoiti liturgian, miehet lukivat tekstit ja Olavi johdatti synnintunnustukseen ja rukoukseen. Me vieraat käytimme samat puheenvuorot kuin venäjän kielisessä tilaisuudessakin. Jälleen miehet iloitsivat Jukan musisoinnista ja he nauhoittivat osan hänen soitostaan.

Tilaisuuden jälkeen yksi miehistä puhui vähän suomea ja kertoi, että on asunut Vantaalla ja että on vielä vajaa kolme vuotta jäljellä. Jukka lohdutti, että kun uskoo Jeesukseen, ei loppuaikakaan tunnu niin pitkältä.
Toinen tuli kertomaan, että oli saanut vuoden lisää tuomioita, mutta lohduttautui sillä, että pystyy täällä paremmin syventymään Raamattuun. Yksi miehistä tuli kertomaan minulle, että muistaa Tallinnan herätyksen omasta nuoruudestaan.

Vapautuneiden kodilla
Vankilan jälkeen pääsimme Olavin mukana vapautuneiden vankien kodille, jota ryhmäkin tukee varoillaan. Se on vanha kaksikerroksinen kaupungin omistama kivitalo. Päältäpäin se on kunnostettu kauniisti. Asunnot sisällä ovat alkeellisia, mutta miehet pitävät ne siisteinä. Vesi joudutaan kantamaan pihalla olevasta kaivosta ja lämmitys hoituu haloilla omatoimisesti. Miehet ovat itse kunnostaneet huoneitaan ja vanhojen puuliesien lisäksi on keittiöihin saatu sähköisiäkin välineitä. Pari vuotta sitten oli käynyt niin, että talosta pois muuttavat asukkaat olivat varastaneet miehiltä kaiken arvokkaan. Vankilaan emme saa viedä mitään, mutta tännekin toimme villasukkia, kahvia ja suklaata.

Olavi on saanut neuvoteltua kaupungilta uusia huoneita ja nyt on toiveena se, että koko talo voisi olla vapautuneiden vankien käytössä. Alakerran olohuone toimii tällä hetkellä rukous- ja kokoustilana. Olavi pitää siellä aina maanantaina raamattutunnin.

Vapautuneita on täällä ollut enimmillään kuusi, nyt neljä miestä. Tämä on heille väliaikainen turvapaikka silloin, kun omaisten luo ei pääse ja työtä ei ole vielä löytynyt. Olavi yrittää neuvotella kaupungin kanssa, että he saisivat psykologin tukea, velkaneuvontaa ja yövartijan. Hän kertoi, että lähiaikoina tänne on tulossa joku tarkastaja, joka edellyttää, että talossa on kuumavesiboileri. Se on nyt ostettu, mutta Olavi ihmetteli, miten he mahtavat saada sinne veden.

Näistä neljästä miehestä kolme on jo saanut työtä. Yksi on hankkinut ystäväkseen pienen villakoiran ja toinen juuri kaupasta tullut mies esitteli löytöään: hän oli jostain ostanut taulun, missä Jeesus on Syykkarin kaivolla. Hän koki löydön selvänä johdatuksena. Tähän Jumalan johdatukseen ja huolenpitoon haluamme jättää heidät kaikki. Muistattehan heitä rukouksin!

Ryhmän puolesta Tuula

Matkaraportti

Pietari Vihdin ryhmä, 1. - 3.2.2019

Matkalla mukana: Sanna Lehtonen, Sinikka Liukkonen, Heidi Mikkola, Perttu Tikkanen, Riitta Sinervo ja Tarja Kauppinen. Saimme matkustaa Aleksei Udomin kyydissä. Hän tuli hakemaan meitä Ketolan varastolta ja toi takaisin Pietarista saakka, vaikka ajokeli paluumatkalla oli lumisateen heikentämän kelin takia jopa vaarallinen.

Volhovan naisten ja lasten kuntoutuskoti

Tulkkina meillä oli Tatianan Arkhangorodskaja, koska vakiotulkkimme Liisa Lankinen oli sairaana. Muusikkona mukanamme oli vanha tuttumme Sergei Odnorob ja Pietarin alueella toisena autokuskina Valeri Lisitza. Yövyimme **Uljanovkan seurakunnassa,** vierailimme lähellä sijaisevassa kuntoutuskeskuksessa, jota kutsumme **Kaakelikodiksi.** Lauantaina kävimme Volhovassa Naisten ja lasten turvakodissa sekä miestenkodissa. Sunnuntaina kävimme pitkästä aikaa Popovkan kuntoutuskodissa.

Matkaa suunniteltiin huolellisesti. Kuitenkin suunnitelmat menivät uusiksi jo ennen matkan toteutumista, esimerkiksi puolet lähtijöistä jäi pois, mutta ilokseni löytyi vastaava määrä uusia lähtijöitä. Liisa-tulkki joutui jäämään pois, mutta hän hommasi uuden tulkin tilalleen. Menomatkalla oli myös huono ajokeli, jonka vuoksi myöhästyimme alkuperäisestä aikataulusta yli kolme tuntia.

Meidän piti mennä ensin yöpymispaikkaan muun muassa syömään ja harjoittelemaan näytelmäämme, mutta se oli jätettävä ja mentävä suoraan Kaakelikotiin, josta myöhästyimme myös, mutta vain runsaan tunnin. Siellä meitä odotettiin, vaikka ilta oli jo pitkällä.

Uuden aikataulun sorvaamisessa oli hyvänä apuna Liisa Lankinen, jolle soitin läheltä Viipuria, että saavumme myöhässä. Hän ilmoitti asiasta Kaakelikotiin, muusikolle, tulkille ja toisen auton kuljettajalle sekä yöpymispaikkaamme. Liisa osoittautui oivaksi matkan kaukoohjaimeksi, sillä hän auttoi meitä monessa muussakin matkamme mutkassa, esimerkiksi sunnuntaina, kun tulkki ja Valeri juuttuivat ruuhkaan. Ruuhka johtui junasta, joka oli pysähtynyt keskelle tasoristeystä liian lumen vuoksi katkaisten koko autoliikenteen. Liisan neuvokkuus ja kokemus oli tässäkin hyvänä apuna ja puhelimen välityksellä hän hoiti yhteyksiämme ja neuvoi muun muassa minne uuden tulkin piti mennä, jotta voisimme tavata. Tulkki ja hänen autokuskinsa eivät nimittäin tienneet osoitetta. Me emme olisi kyenneet neuvomaan kieliongelmien takia.

Näytelmämme kertoi Paavalista. Pystyimme esittämään sen kahdessa paikassa, mutta tilanahtauden takia se jäi esittämättä kahdessa viimeisessä kohteessamme. Saimme kuitenkin mahdollisuuden laulaa, keskustella ja kertoa omasta elämästämme. Varsinkin Pertun kertomukset kahdesta ottopojastaan ja heidän kivisestä tiestä venäläisestä lastenkodista helsinkiläisiksi siivousalan yrittäjiksi näytti tekevän vaikutuksen kuulijoihin.

Vastaanotto oli kaikkialla lämmin, ruokaa ja teetä tarjottiin aitovenäläiseen tapaan. Naisten kuntoutuskeskuksessa saimme myös syödä. Näytelmämme jälkeen Sergei laulatti siellä lapsia ja saimme jakaa lapsille leluja ja pienen suklaapatukan. Miesten puolella riitti Vivamossa tehtyjä villasukkia kaikille ja niistä loput saimme viedä Popovkaan, jossa sukkia oli juuri sopiva määrä tarvitsijoille.

Kissa, joka viime kerralla naukui nälkäänsä miestenkeskuksen ulkopuolella oli ilmeisesti löytänyt kotiinsa, tai ainakaan sitä ei enää näkynyt. Miehet kertoivat, että se ei ollut edes heidän. Keskuksen kaksi omaa kissaa asuivat sisällä, niillä oli kaulapannat ja ne olivat hyvin hoidettuja.

Rajan yli saa viedä nykyään vain 25 kg avustustavaraa henkilöä kohti, joten se pudotti humanitaarisen tavaramäärän puoleen entisestä. Pääosa kuormasta jäi **Volhovaan**.

Viimeinen kohde oli **Popovkan kuntoutuskoti.** Kodin johtaja, Leonid kertoi, että heillä oli ollut useampi keskus, mutta yksi oli palanut viime syksynä ja miehiä oli jouduttu majoittamaan muihin keskuksiin. Popovkassa asui lähinnä vanhuksia ja invalideja. Ilo oli kuitenkin vierailla ystävien luona. Toivottavasti näemme taas joskus ja voimme viedä pienen pisaran iloa muun muassa vaatepakettien muodossa.

Tarja Kauppinen

Sablinon eli Kaakelikodin makuusali

Popovkassa

Lähetysputiikin 17-vuotis syntymäpäivät ja toiminnan päättäjäiset

1.3.2019 klo 10-17.

Kaikki pois!

Tule ja tee löytöjä. 5€/pussi vaatteet ja koristeet ym.

Putiikin väki kiittää asiakkaita, vapaaehtoisia ja yhteistyökumppaneita.

Kassatie 3-5 Somero

Kahvitarjoilu.

Tervetuloa!

Mikäli haluat peruuttaa postin saamisen, ilmoita siitä

- sähköpostilla: arja.parttimaa@gmail.com
- kirjeitse: Pisara-yhdistys, Juhanintie 11, 03100 Nummela,
- tekstiviestillä tai soittamalla numeroon: 050 5986057

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Käytäthän viitenumeroa!
Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on 12.10.2017 myöntänyt Pisara ry:lle rahankeräysluvan numero RA/2017/985, joka on voimassa 1.1.2018 - 31.12.2019 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat tullaan käyttämään yhdistyksen sääntöjen mukaiseen työhön vuosien 2018 - 2020 aikana.

Pisara ry
Riitta Sinervo
Juhanintie 11, 03100 Nummela

Puhelin : Eeva Halme, 050-3522792
www.pisarayhdistys.fi